

Még lenn zsiognak az őszi kertben, futkosnak a halálra szánt fűvön, a hervadó daliák és sarkantyúvirágok fáradt kelyhei között. Labdázna, bújócskázna; négyen, hatan, nyolcan. Felszabadultan, öntudatlanul búcsúznak a hosszú szabadságtól a nyártól.

Száraz Pál 67

Az ablakból nézem, hogyan tombolják ki magukat. Kiabálnak, birkozóznak, dühöngnek, vitatkoznak, szipognak, ne-

NEM ÉR A NEVEM

vetnek, összevesznek, kibékülnek. Ma nagyon rosszak, szinte megvadultak. Figyelem meggyőző alkudozásaitak egy-egy új játék kezdeténél. Mutogatnak, hadonásznak, szerepeket osztogatnak. Figyelem, hogy az egyik percben még az álnok farkasról kiabálják: „híd alatt lakik, aranytálban mosakodik, kiscica farkába törülközik”. A másik percben már kötelet húznak, apró kavicsokat dobálnak, aztán elég abból is.

– Mit játszunk ezután? – tanakodnak kigyúlva.

– Papás-mamásdit – javasolja óvatosan Évike, és érződik rajta, hogy a mama szerepét ő szeretné betölteni.

A papa szerepét az egyik fiú vállalja a nagyok közül. Gyermekek és doktor bácsi nem akad.

– Á – fanyalognak többen –, fussunk inkább versenyt.

– Gyerekeknek megfelel Viki baba – makacskodik a kislány –, csak doktor kellene még.

– Hát jó, én leszek a doktor – mondja belenyugvó hangon az egyik fiú.

– Na, kezdjük! De hol van Viki baba?

– Hozom! – mondja boldogan a kislány, és szalad az emeletre.

– Na, végre sikerült az egyezés! – sóhajtok és elszaladok az ablaktól, hogy előkészítsem Viki babát, mire kislányom felszalad a lakásba. Összekapok a baba holmiját, az egészségügyi ládikóból pólyát, háromszögletű kendőt, fertőtlenítő port kotrok elő (erre feltétlenül szükség lesz). A fogasról kalapot emelek le, jó lesz a „papának”.

A csengő fülsüketítően berreg. Ajtót nyitok, s a kislány szalad a babáért; kigyúlva kapkod a holmik után, és folyton csicsereg: „Adjuk rá Vikikére azt a szép zöld selyemruhát, az olyan szép, azt én varrtam! Meg a kis kabátkát is, amit tegnap alakítottam át, és légy szíves, egy párnát is adj, amire lefektetem őt, hiszen beteg lesz szegényke...”

Évike szorosan magához öleli Viki babát a többi holmival együtt, és szalad le a kertbe. Ismét az ablakhoz megyek. Figyelek.

A gyerekek már türelmetlenek. Egyszer csak megjelenik a „mama” sugárzó szemmel. Kíváncsian veszik őt körül, nézegetik, fitymálják a babát, de

nem szólnak semmit. A „papa” a kalapot, a „doktor” Viki babát kapja ki az Évike kezéből. Ki-ki a maga zsákmányát vizsgálgatja. A doktor forgatja, lóbálja a „beteget”, elhúzza a száját, összeráncolja a homlokát, hunyorít egyet, és komisz, gúnyos nevetésben tör ki. Ez a hangos, gonosz nevetés fel-

68 hallatszik az emeletre, még engem is szíven üt.

Viki babát felmutatják, dobálják, lóbálják a levegőben, és Évike szívét megsebző nevetésük egymásra ragad. Viki baba zöld selyemruhája leng, viharzik. Haja kóc, arca fura, szeme félig nyitva, műanyag babateste elővillan. Évike bús kék szemét sűrű könnyek áztatják. Arca eltorzul a fájdalomtól. Megtörtén áll a kacagó gyerekek között, és gyötrődve nézi Viki baba megcsúfolását...

– No, ne bőgj!!! Itt van a vacak babád! Ezt szántad te gyerekek? Csúf, formátlan, rongygubac a te Vikikéd. Nnna, de hagyjuk az egészset! Bújócskázni fogunk! Hatvanig számolok – mondja ki megfellebbezhetetlen döntését a „doktor”. – Tedd le a gyereket és bújj!

A hunyó a bejárat melletti falhoz hajtja a fejét és számol. A kislány körül néz, babáját a kebléhez szorítja, várja, hová bújnak a többiek. Ezt a pillanatot akarja kihasználni. Szeretné visszacsempészni Vikit békés otthonába. Fél lábbal már a bejárat ajtójánál van. A hunyó elkiáltja magát: hatvan. Évike megrezzen. A hunyó elkapja őt. „Mevagy, megvagy! Te vagy a hunyó! – ráncigálja a kislányt, aki ösztönösen védi a babáját és vadul kiáltja: „Nem ér a nevem.”

A többi gyerek is elővánszorog, és mindannyian ráncigálják. „Te vagy a hunyó, nem menekülhetsz!” A kislány ránt egyet magán, nekiiramodik a lépcsőháznak, és zokogva kiabálja: „Nem ér a nevem.”

Még mindig ott állok az ablaknál, nézem a letaposott kertet. Évike zokogása a velőmig hat. Megborzongok. Eljövök az ablaktól, hogy a segítségére siessek. Hiszen a gyerekem, meg kell őt védenem!

Aztán mégsem teszem. Megállít a gondolat: edződjék csak meg, míg időben van. Felőtt korában úgysem kiálthatja, hogy nem ér a nevem...